

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 253.447 van 1 april 2022
in de zaak A. 229.293/XIV-38.168**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 4. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hilde Van Vreckom
 kantoor houdend te 1030 Schaarbeek
 A. Lacomblélaan 59-61 bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 september 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 225.563 van 2 september 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.546 van 7 november 2019.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 november 2021.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hilde Van Vreckom, die verschijnt voor de verzoekers, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers dienen op 25 oktober 2018 een volgend (derde) verzoek om internationale bescherming in. Met twee beslissingen van 21 december 2018, respectievelijk in hoofde van eerste verzoeker en van tweede verzoekster, verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hun verzoek niet-ontvankelijk.

De verzoekers tekenen tegen de voornoemde beslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 januari 2019. Met een arrest van 2 september 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de beide beslissingen. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/57, § 2, 39/65, 51/2 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), en van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

5. In een eerste middelonderdeel voeren de verzoekers aan dat het bestreden arrest de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissingen herhaalt zonder rekening te houden met de uitleg van eerste verzoeker voor wat de nieuwe neergelegde convocatie betreft. Zij laten gelden dat het niet volstaat om met betrekking tot de authenticiteit van een document enkel te verwijzen naar de algemene corruptie in het land van herkomst. De commissaris-generaal heeft geen specifieke elementen aangehaald om de authenticiteit van de nieuwe convocatie in twijfel te trekken zodat het niet volstaat te verwijzen naar een vorige niet-authentiek bevonden convocatie. Volgens de verzoekers wordt in het bestreden arrest enkel verwezen naar de beknopte redenering in de beslissingen

van de commissaris-generaal, hetgeen dan ook evenmin kan volstaan. De verzoekers hebben zich niet beperkt tot het citeren van algemene rapporten maar ze hebben de informatie uit die rapporten toegepast op hun individuele situatie door aan te halen dat zij behoren tot een risicoprofiel, hetgeen wordt bevestigd door de convocaties als nieuw stuk dat hun individuele vrees ondersteunt en aantoonst. Uit de medewerkingsplicht die wordt gedeeld tussen de verzoeker om internationale bescherming en de asielinstanties leiden de verzoekers met verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 2 oktober 2012 in de zaak Singh tegen België af dat overgelegde documenten niet zomaar terzijde mogen worden gelegd zonder onderzoek naar de authenticiteit ervan wanneer deze documenten pertinent zijn voor de kern van het asielrelaas.

De verzoekers besluiten dat de motivering van het bestreden arrest duidelijk niet afdoende is en de uit artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet afgeleide motiveringsplicht schendt.

6. In een tweede middelonderdeel voeren de verzoekers aan dat het bestreden arrest de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissingen herhaalt zonder rekening te houden met de uitleg van de verzoekers over hun specifiek profiel omwille van hun politieke activiteiten en het gevaar dat zij bijgevolg zouden lopen bij een mogelijke terugkeer naar Soedan. Volgens de verzoekers kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet verschuilen achter het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissingen geen terugkeerbesluiten zijn en er enkel moet worden onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Zij achten het bestreden arrest evenmin afdoende gemotiveerd over een nieuw element van hun vrees, namelijk de behandeling van Soedanezen die worden teruggestuurd naar Soedan en zich verzetten tegen hun uitwijzing. Verder vinden de verzoekers de stelling in het bestreden arrest dat het EHRM en het Britse *Upper Tribunal* zouden hebben nagelaten zich uit te spreken over een algemeen verbod op repatriëring van

Soedanese onderdanen, allerminst een relevante en correcte analyse van de COI Focus “Risico bij terugkeer” van 6 februari 2018. Volgens de verzoekers blijkt uit deze COI Focus net dat het EHRM een repatriëring van Soedanezen bijna altijd strijdig heeft bevonden met artikel 3 van het EVRM.

7. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel.

Met betrekking tot het eerste middelonderdeel voegen de verzoekers toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op hun verweer in hun beroepschrift omtrent de neergelegde convocatie, niet zonder meer de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissingen kon overnemen zonder “bijkomen[de] instructiemaatregelen” en zonder dat de verzoekers op het commissariaat-generaal werden gehoord.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel benadrukken de verzoekers eveneens dat, indien hun activiteiten op sociale media worden betwist, bijkomende onderzoeksmaatregelen hadden moeten worden genomen en zij hadden moeten worden uitgenodigd voor een verhoor.

Beoordeling

Wat het eerste middelonderdeel betreft

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant

of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

9. De in het eerste middelonderdeel aangevoerde kritiek is gericht tegen de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling van de bewijswaarde van de als nieuw element door de verzoekers overgelegde convocatie.

In de eerste plaats vermag de feitenrechter bewijswaarde te ontzeggen aan een door een partij bijgebracht stuk indien het onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Dit behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de bodemrechter.

In de tweede plaats blijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan hetgeen verzoekers voorhouden, zich in het bestreden arrest niet te beperken tot de loutere verwijzing naar de algemene corruptie in hun land van herkomst, doch geeft hij genoegzaam aan waarom de voorgelegde convocatie niet kan worden aanvaard als bewijs (nieuw element) van de door hen voorgehouden vrees. Concreet stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad vast dat omwille van de wijdverspreide corruptie in Soedan de authenticiteitswaarde van documenten afkomstig uit Soedan objectief niet te verifiëren valt en hij verwijst naar de reeds bij een eerder verzoek om internationale bescherming door de verzoekers neergelegde doch niet-authentiek bevonden convocatie. Daarnaast overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beschikking van 23 mei 2019 (die in het bestreden arrest is opgenomen) eerst dat het niet overtuigt dat de Soedanese inlichtingen- en veiligheidsdiensten verzoeker op dat ogenblik, vijf jaar later, plots opnieuw zouden convoceren met de vraag zich aan te bieden, hoewel verzoeker in het verleden reeds geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerdere convocatie en zich toen reeds zou hebben blootgesteld aan juridische gevolgen. Vervolgens merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de verzoekers slechts een

scan-kopie voorleggen waarvan de echtheid geenszins te verifiëren valt. Waar de verzoekers hebben aangevoerd dat zij meerdere convocaties hebben gekregen sinds hun vlucht en dat de Soedanese autoriteiten nooit zijn gestopt met het opsporen van de verzoekers, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekers in totaal slechts twee convocaties hebben bijgebracht en nooit hebben verklaard meer convocaties te hebben gekregen, zodat die post factumverklaring niet ernstig kan worden genomen.

10. De verzoekers verwijzen nog naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012 in de zaak Singh tegen België, doch zij tonen niet aan dat zij zich in dezelfde of een vergelijkbare situatie bevinden als de personen in dat arrest. Zo blijkt dat het voornoemde arrest van het EHRM betrekking had op een betwisting over de nationaliteit van de verzoekers en een document van een ambtenaar van het UNHCR, terwijl in het bestreden arrest op grond van een uitgebreid onderzoek van de verklaringen van de verzoekers opnieuw geen geloof wordt gehecht aan hun asielrelaas. Er is dus geen sprake van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen die zouden kunnen worden ondersteund door of aangevuld met het nieuwe stuk. Omtrent de nieuwe convocatie wordt in het bestreden arrest ook concreet aangegeven waarom geen bewijswaarde wordt gehecht aan dit stuk. Er is dus wel degelijk een individueel onderzoek van het kwestieuze stuk gebeurd, doch uit het meergenoemde arrest van het EHRM kan niet worden afgeleid dat ieder stuk hoe dan ook moet worden onderzocht op zijn authenticiteit.

11. In het licht van het voorgaande tonen de verzoekers geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht noch van de overige in het opschrift van het middel aangehaalde bepalingen.

12. Wat de in de memorie van wederantwoord voorgehouden vraag om bijkomende onderzoeksmaatregelen en een gehoor (op het commissariaat-generaal) betreft, dient te worden opgemerkt dat de beslissing over het al dan niet bevelen van bijkomende onderzoeksmaatregelen behoort tot de

soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit de beoordeling ten gronde in het bestreden arrest blijkt duidelijk dat – en waarom – de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die maatregelen niet nodig achtte. Wat het niet gehoord zijn op het commissariaat-generaal betreft, gaan de verzoekers voorbij aan de devolutive werking van hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die opnieuw kennis neemt van de zaak in haar geheel. De verzoekers hebben de mogelijkheid gehad en benut om hun standpunt en hun kritiek aan te voeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zowel schriftelijk in het beroepschrift als mondeling ter terechtzitting.

Wat het tweede middelonderdeel betreft

13. In het tweede middelonderdeel voeren de verzoekers in essentie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet kan verschuilen achter het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissingen geen terugkeerbesluiten zijn en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening diende te houden met het gevaar dat zij bij een terugkeer lopen omwille van hun specifiek profiel.

Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat – en waarom – de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat het louter herhalen van de activiteiten van de verzoekers op internet en sociale media geen ander licht werpt op de eerdere beoordeling van de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden vrees en het voorgehouden risicoprofiel en dat de Raad niet bevoegd is om een eerder, inmiddels definitief verworpen, verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen. Anders dan de verzoekers voorhouden, verschuilt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dus geenszins louter achter het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissingen geen terugkeerbesluit inhouden, maar onderzoekt hij wel degelijk de door verzoekers aangebrachte nieuwe elementen.

Wat betreft de motivering omtrent de behandeling van Soedanezen die worden teruggestuurd en zich tegen hun uitwijzing verzetten, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat personen met bepaalde profielen, waaronder personen met een bepaalde etnische origine of politieke activiteiten, problemen kunnen hebben bij terugkeer, maar dat *in casu* verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn activiteiten in België in de negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten zou staan. Bovendien tonen de verzoekers geenszins aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de COI Focus “Risico bij terugkeer” van 6 februari 2018 verkeerd zou interpreteren. In dit rapport, dat deel uitmaakt van het rechtsplegingsdossier, staat immers te lezen:

“Noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), noch het Britse Upper Tribunal spreken zich uit voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen. (zie ook 3. Internationale rechtspraak over repatriëring naar Soedan).

[...]

In het recente verleden hebben zowel het EHRM als de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk zich uitgesproken over de repatriëring van afgewezen asielzoekers naar Soedan. Geen van beide rechtbanken pleit voor een absoluut verbod op repatriëringen, maar allebei hebben ze in concrete dossiers beslissingen genomen tegen een repatriëring, onder meer omdat die strijdig was met artikel 2 of 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

[...]

Het EHRM en het Britse Upper Tribunal hebben zich in het recente verleden een aantal keren uitgesproken over gedwongen repatriëring naar Soedan. Beide hoven stellen dat een Soedanees niet louter op basis van gedwongen terugkeer of afwijzing van een asielaanvraag risico loopt, maar allebei hebben ze zich in concrete dossiers (Darfoeri, politieke militanten) uitgesproken tegen repatriëring, onder meer omdat die strijdig was met artikel 2 of 3 van het EVRM. Het Upper Tribunal, dat geciteerd wordt door het EHRM, evalueert het risico bij terugkeer als volgt: ‘[Has] the claimant established there is a real risk that he, the claimant, will come to the attention of the authorities on return in such a way as amounts to more than the routine common place detention and release but meets the threshold of serious harm.’”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze stellen dat uit de door verzoekers bijgebrachte COI Focus blijkt dat “noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noch het Britse *Upper Tribunal* zich [uitsprekt] voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen” en dat daaruit tevens blijkt dat personen met bepaalde

profielen problemen kunnen hebben bij hun terugkeer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt te dezen echter dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat zij omwille van hun activiteiten in België in de negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten zouden staan, temeer daar zij in hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben verklaard geen lid te zijn van een politieke partij en niet politiek actief te zijn. Verder is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de verzoekers met de loutere verwijzing naar algemene rapporten en het zich op algemene wijze aanmeten van een risicoprofiel evenmin erin slagen hun vrees voor vervolging of risico op ernstige schade te concretiseren, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas.

Voor zover de verzoekers voorhouden dat zij wel degelijk een risicoprofiel hebben en dat hun activiteiten de aandacht van de Soedanese inlichtingendiensten hebben getrokken, vragen zij aan de Raad van State in wezen om de feitelijke beoordeling over te doen. De Raad van State treedt als administratieve cassatierechter echter niet in de beoordeling van de zaak zelf.

14. Wat de in de memorie van wederantwoord voorgehouden vraag om bijkomende onderzoeksmaatregelen en een gehoor (op het commissariaat-generaal) betreft, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middelonderdeel *supra*.

Conclusie

15. Het enige middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 800 euro, ieder voor een vierde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een april tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques